

När vi fick besök av kyrkoherden i skogskojan

Det jag nu skall berätta hände i början av 50-talet då de flesta skogsarbetarna bodde i skogskojor utplacerade vid avverkningsplatserna runt om i de milsvida skogarna. Jag och min körkompis Hilding bodde en vinter i en skogskoja efter gamla nybyvägen på en plats kallad Hejarsriset. Vi körde fram virke till bilväg från ett avverkningsområde som huggits under sommaren. Därför bodde inga skogshuggare med oss i kojjan. En kväll efter det att vi bytt till torra kläder, ätit och lagt oss i slafarna för att vila efter en arbetsam dag, knackade det på kojddörren. In kom vår mycket omtyckte kyrkoherde Simon Henning. Vi blev något förvånade över att få besök av prästen men sedan han hälsat och talat om att kyrkans tjänare under denna vinter besökte skogskojor för att hålla en kortare andakt och bjuda på medhavt kaffebröd. Han tände ett ljus, några psalmer sjöngs och varefter några verser ur bibeln lästs avslutades andakten med en psalm där vi deltog så gott vi kunde. Nu åkte kaffepannan på spisen. Sedan vi druckit kaffe läste kyrkoherden några dikter ur en medhavd bok som avslutning. Vi upplevde besöket som en riktig högtidsstund. Nu började timmen bli sen så kyrkoherden började fundera på hemfärden. Eftersom vägen var dåligt plogad och en lång rätt brant backe upp mot Rötjärn måste passeras var vi oroliga hur det skulle gå att komma upp där. Efter att ha tackat för besöket beslöt vi att följa med uppför backen och för att förbättra draget på hans Morris Minor tog vi plats bakpå stötfångaren för att få tyngd på draghjulen. Det visade sig vara en bra åtgärd eftersom bilen med nöd och näppe slirade sig upp. Då återstod för oss vandringen en nätt kilometer till kojjan i den stjärnklara, tiogradiga kvällen efter ett ovanligt kojbesök.

Tecknat ur minnenas skattkammare av Bengt